

Publicerad 2017-04-28 17:26 av Louise Sparring

Det var nästan kärlek

Det var nästan kärlek den här gången
Jag kände det, din hud, ja, och dina händer
varsamheten i dina famntag
Och fast det hårda också var där
Skölden du reser mellan oss,
så var det något skört och mjukt som sipprade igenom
mellan orden och genom tystnaden
Allt som är mellan oss finns ju där,
i hud mot hud,
i blickarna
i det tysta

Här är scenen:

Nerfällda persienner mot gatan,
en sista rest av dagsljus sipprar in
Rummet upplyst av den nakna taklampans gula sken
Du naken på sängen. Jag är hos dig.

Dina händer har alltid varit trygga
och även om de inte riktigt smekte mig ömt
så var de där och höll och kände;
kramade och sökte något
som du egentligen önskar
att du inte ville ha av mig
Det är där vi möts. På riktigt.

Jag älskar dig just i den stunden
Jag älskar att jag är hos dig
och gatorna i Kville, alltid dina gator
De som du gav till mig, även om du inte vet det
Det här är vår värld, kanske till största delen en fantasi
Ändå lika sann som soluppgångar och aprilregn
Jag vill att du sen, när allt är över
sparar en plats i dig, för oss.
Skimrande, med värme och blått.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Sparring med Poeter.se id #47025 innehar upphovsrätten